

Bril

In Premery gebeurt niets. Althans, betrekkelijk weinig. Dit Franse plaatsje had eens grandeur, maar met het vertrek van veel middenstanders, is ook de 'esprit' verdwenen. Een paar hippe winkeliers proberen er met de verkoop van ecologische verf en antiek de jeu in te houden. Ooit had iedereen er waarschijnlijk werk. Toen de houtskoolfabriek het nog deed. Bij het binnenrijden van het dorp torent de puist van verroest staal hoog boven de huizen uit. Het oogt als een verlaten filmset. Je wilt er meteen weer vertrekken.

Toch zit ik er elke ochtend mijn Volkskrantje te lezen, in een bar in de verlaten hoofdstraat van dit dorp. Rond een uur of half tien komen steevast dezelfde mensen zich levensmoed indrinken. Sjofele mensen. Bij binnenkomst is iedereen nog van goede zin en wordt er nog vriendelijk goedendag gewenst. Eenmaal aan bar, een hand aan het glas, slaat de lethargie ogenblikkelijk toe. Niemand zegt meer iets, men kijkt links, rechts en dan gaat de blik op oneindig. Ik zou niets liever dan meedrinken, maar het vooruitzicht van de toorn van mijn gezin, aan de ontbijttafel, is meer dan genoeg reden daarvan af te zien. Ook Premery heeft zijn outcast, zijn dorpsgek. Ik ontmoette hem bij het verlaten van de bar. Hij trad mij tegemoet met gebogen hoofd, sigaret in de mond, de ogen op het trottoir gericht en versperde mij de weg. Het duurde even voor ik tot het besef kwam dat hij een vuurtje wilde. De jonge eigenaar van de bar schoot ervan in de slappe lach.

Elke dag besluit ik mijn barbezoek, dat bewaar ik voor het laatst, met het lezen van de column van Martin Bril, columnist van de Volkskrant. Iedere columnist zou een vergelijking met Martin Bril, glansrijk willen doorstaan, maar dat blijft in alle gevallen de vader van de gedachte. Die wens komt nooit uit. Bril is Bril en hij staat op eenzame hoogte. In de zomer, als hij in den vreemde verkeert, en er niets te beschrijven valt, dan is Bril op zijn best. Hij maakt van niets iets en dat op onnavolgbare wijze. Er zijn, desalniettemin, opvallende gelijkenissen. Ik wil in de ogen van Bril geen slapjanus zijn, dus ook ik lever in de vakantie mijn columns trouw bij de redactie van het Straatjournaal in. Bril is net als ik behept met een natuurlijke neiging tot verslaving en mevrouw Bril bezit, net als mijn vrouw, een huis in Frankrijk. Daar houdt de gelijkenis dan wel zo'n beetje op. Bril kleedt zich aanmerkelijk beter, zelfs tijdens zijn vakantie draagt hij fancy colberts en hij heeft twee dochters. Ik heb twee zonen en ik draag graag afgedragen T-shirts. Ik kan niet in de Franse schaduw van de heer Bril staan. Ik kijk uit naar morgen. Morgen is er markt en brocante in Premery. Iedereen stalt de inhoud van zijn zolder op straat uit en mijn vrouw en ik kopen er antieke wijnrekken en hertengeweien om onze Franse boerenwoning mee op te pimpen. Het dorp herriest voor een dag uit zijn as. De terrassen zijn vol en iedereen eet, drinkt en viert feest. Een nieuwe, sprankelende dag. Een nieuwe Bril.